

Kríza otcovstva a feminizmus

P. Chad Ripperger

28. februára 2020 ✝ *Spoločnosť*

Diabolský feminizmus

Tu môžeme vidieť, ako je škodlivý feminizmus. Pokiaľ sa manželka odmieta podriadiť autorite manžela, stráca jeho duchovnú ochranu a zaistenie. Všetko, čo útočí na rád alebo autoritu, sa o tento rád a jeho podstatu pripravuje. To znamená, že keď manželka vedome odmieta autoritu manžela ako duchovnej hlavy a hlavy rodiny, uteká spod jeho duchovnej ochrany a otvára sa diabli, pretože zavrhuje hierarchiu autority ustanovenú Bohom. A ak nabáda svoje deti proti názoru manžela vo veci, v ktorej mu prislúcha právo rozhodovať, alebo bráni deťom podriaďovať sa manželovej vôli, ohrozuje tým aj duchovné zaistenie a ochranu detí.

Aj v prípade, keď manžel môže uplatňovať svoju autoritu nad deťmi, tak pokiaľ sa deti pod matkiným vedením tejto autority vzpierajú, strácajú zmienenú ochranu. To, samozrejme, platí aj v prípade, že tak deti konajú proti praniu matky. Otcovi z moci jeho postavenia prislúchajú práva nad manželkou a deťmi, a keď sa manželka a deti podriaďujú otcovi, majú úžitok z týchto práv, t. j. tešia sa duchovnému zaisteniu a ochrane. Manželka by teda nemala vo svojej podriadenosti vidieť nejakú stratu slobody alebo kontrolu, ale určitý druh ochrany a zaistenia, teda prostriedky k jej posväteniu a duchovnému bezpečiu.

Feminizmus útočí priamo na duchovnú a pozemskú ochranu a zabezpečenie rodiny. Moc, rovnako ako príroda, neznesie vzduchoprázdno. Buď bude hlavou domácnosti muž, alebo žena; to je jednoduché. Samotné feministky jasne hovoria o tom, že ich hnutie je o moci. Nedochoádza im však, že v snahe za klamlivým pocitom oslobodenia sa od „mužskej nadvlády“ sa v skutočnosti otvárajú nadvláde inej – diabolskej. Akonáhle odmietnu autoritu svojich manželov, podriaďujú sa diabli, keďže opúšťajú Bohom ustanovený poriadok autority a vystavujú sa tak nechránenej diabolskému vplyvu. Keď k tomu dôjde, diabol môže nadobudnúť väčšiu moc nad ich citovým životom a žiadosťami, čo vedie k strate slobody, pretože sú teraz ovládané svojimi vášňami.¹²

Preto je možné povedať (a to tiež s ohľadom na to, že feministky jednajú proti prirodzenému zákonu), že sa práve šťastie a feminizmus vzájomne vylučujú.

Narušenie ľudskej osoby dedičným hriechom neurčuje nevyhnutne, aký život povedú ženy. Musia premôcť svoje ja a podriaďovať sa Bohom danej autorite manžela, pričom zároveň sa tým premáha aj manžel, pretože od teraz sa musí starať o duchovné a pozemské dobro svojej rodiny, nie len o to svoje. Z toho plynie ponaučenie, že žiadnemu tvorovi nebola daná úplná vláda nad sebou samotným. Aby bolo jasné, feministické hnutie nezväčšilo slobodu žien, ale urobilo z nich otrokyne. Feminizmus uzavrel ženy do psychologického väzenia, pretože vzbudil v spoločnosti zdanie, že žena, ktorá chce zostať doma a starať sa o svoje deti, je menejcenná, že na nej nie je nič v poriadku alebo, že bráni pokroku, nestojac v prvej línii feministického hnutia.

Kríza otcovstva

Feminizmus tiež poznamenal vnímanie otcovských práv v spoločnosti aj zo strany štátnych úradov. To vo všeobecnosti viedlo k mravnému a duchovnému oslabeniu ako štátu, tak aj spoločnosti, keďže dochádza k narúšaniu hierarchie autority, ktorá počíta s autoritou otca. Spoločnosť ako celok sa tak stala duchovne aj pozemsky nechránenou a nezaistenou. Povolenie rozvodov malo priamy dopad na zmienenú duchovnú ochranu a zaistenie detí, čo následne psychologicky ovplyvnilo a oslabilo mužov. Tí už samých seba nevnímajú ako hlavu rodiny, a preto neplnia svoje pozemské a duchovné povinnosti vzhľadom k manželkám a deťom.

Keďže otcovi prislúcha spravodlivé právo chrániť vlastnú rodinu, musí sa za seba modliť, aby si svoju autoritu uchoval a nedovolil manželke, deťom alebo komukoľvek inému ju uchvátiť.

Pretože jeho modlitba pramení zo zvereného práva a zhoduje sa s plánom Božej prozreteľnosti, jedná sa teda o svätú modlitbu a Boh ju vyslyší. Manžel musí brániť svoju autoritu, nie ako prostriedok k ovládaniu manželky, ale k jej väčšej slobode, t. j. na pomoc manželke a jej ochrane. Musí chrániť svoju autoritu, aby mohol chrániť svoju manželku, pričom práve tu vidíme veľké zlyhanie, ktoré viedlo k zženšteniu našej spoločnosti.

Zlyhávanie otcovstva nie je vinou žien; je to vina mužov. Pretože muži neboli mužmi, dovolilo sa ženám, aby zaujali miesta, ktoré pre ne Boh nikdy nezamýšľal. Keby muži bránili svoju autoritu, nikdy by k tomu nedošlo. Ale muži, neschopní náležiteho sebaovládania, sa snažili zapáčiť ženám alebo ich využiť spôsobom, ktorý odporuje pravej mužnosti, a tak im dovolili prijať feministické myslenie. Práve tu spočíva najväčšia vina; v skratke, muži sú viac zodpovední za feministické hnutie ako ženy, a preto na to viac doplatia, a to nielen po smrti. Veď zatiaľ čo pravá ženskosť je skresľovaná, pravé mužstvo už vymizlo.

Ďalšími dôvodmi, prečo muži strácajú autoritu, sú: a) nedbajú o autoritu manželky nad deťmi; b) neradia sa s manželkou; c) nechovajú sa k manželke s úctou, ktorá jej patrí, či už ako ľudskej bytosti alebo na základe jej postavenia manželky a matky. V súvislosti s tým si opäť uvedme slová pápeža Pia XI.:

„Ďalej, keď bola spevnená rodina putom tejto lásky, musí v nej zavládnuť poriadok lásky, ako to nazýva sv. Augustín. (...) Avšak táto poslušnosť neodoberá a nepopiera slobody, ktoré plným právom prislúchajú žene ako vzhľadom na dôstojnosť ľudskej osoby, tak vzhľadom na vznešenú úlohu matky, manželky a spoločníčky; ani jej neukladá, aby poslúchala akékoľvek mužove chůtky; ani neučí, že by manželka mala byť prirovnávaná k neplnoprávnym osobám, ktorým sa nepovoľuje pre nedostatok zrelšieho úsudku alebo pre životnú neskúsenosť, aby smeli voľne užívať svoje práva.“¹³

Ak berie muž svoju rolu hlavy rodiny vážne, musí mať úctu k neoddeliteľnej dôstojnosti svojej manželky. Mal by s ňou jednať ako s najbližším priateľom, pretože manželstvo je vo svojej podstate najbližším priateľstvom. A keďže sa priateľstvo zakladá na vzájomnej láske¹⁴, manžel by nemal riadiť svoju rodinu spôsobom, ktorý by bol v akomkoľvek rozpore so správne usporiadanou láskou. Muži niekedy musia čeliť určitému vzdoru zo strany svojich manželiek z dôvodu zlého zaobchádzania alebo nedostatku záujmu, ktorý by mali svojim manželkám po práve prejavovať. Aj keď je táto výčitka manželom často oprávnená, ešte to neospravedlňuje manželky k tomu, aby ovládali svojich mužov.

Manželka sa tiež často vzpiera, keď manžel koná bez toho, aby sa s ňou vopred poradil, alebo spôsobom, ktorý ona považuje za nemúdry. Rovnako ako musí rozum počítať s možnosťami svojho tela, keď zvažuje nejakú činnosť, tak by mal aj manžel brať ohľady na dobro svojej manželky. Často nie je od veci poradiť sa s manželkou, pretože: a) sa dá predpokladať, že manželka bude poznať potreby detí lepšie, lebo s nimi trávi viac času a je si s nimi bližšia; b) môže byť vzdelaná v oblasti, ktorej sa rada týka. Rovnako ako je občas nemúdre konať bez porady s druhými, tak môže byť nemúdre, pokiaľ manžel koná bez porady s manželkou. Naviac, pokiaľ sa s ňou poradí, manželka bude s vedomím, že zvažuje aj jej názor, ochotnejšie nasledovať manželovo vedenie.

Z tohto pohľadu vidíme, že vedenie v rodine je skôr politickým rozhodovaním ako tyraniou. Vláda kráľa alebo prezidenta je oveľa účinnejšia, ak sa mu podarí presvedčiť občanov o prospešnosti nejakého zákona. To isté platí aj v prípade manžela, ktorému sa manželka ľahšie podriadi ak sa s ňou poradí a vysvetlí jej dôvody svojho rozhodnutia. To, pochopiteľne, neznamena, že manžel nemá povinnosť riadiť svoju rodinu, keď mu okolnosti nedovoľujú poradiť sa s manželkou alebo keď manželka nie je prístupná rozumnej diskusii. Tým však nezaniká právo manželky nesúhlasiť s rozhodnutím manžela, ktoré zjavne porušuje Boží zákon alebo sa prieči zdravému rozumu.

Autorita manžela a právomoci manželky

Manžel môže oslabiť svoju autoritu tiež tak, že neprejavuje úctu postaveniu matky a manželky. Rovnako ako prislúcha manželovi a otcovi vedúca úloha v rodine, má podobnú úlohu aj matka voči deťom. Keďže manželka má byť podriadená manželovi, tak jej vedenie detí nesmie odporovať oprávneným požiadavkám manžela. Pokiaľ však manžel neprechováva úctu k postaveniu matky a ak neuznáva jej autoritu nad deťmi, aj keď mu je jej autorita podriadená, potom nectí Boha, od ktorého je autorita matky odvodená, a rozdeľuje rodinu. Ako poukazuje sv. Tomáš Akvinský¹⁵, vláda je vždy uskutočňovaná na jednotnom základe, nech už sa jedná o jedného kráľa alebo šľachtu, ktorá koná spoločne ako jeden, keď vydáva zákony, alebo viac ľudí, ktorí zhodou väčšiny jednajú ako jeden, takže aj rodinu majú riadiť manžel a manželka vo vzájomnej jednote.

Ak manžel bezdôvodne narušuje výkon matkiných práv ohľadom detí, oslabuje tým aj výkon vlastnej autority. Miesto toho, aby viedol deti priamo tým, že im sám prikazuje, a nepriamo, teda skrz manželku, obmedzuje sa len na priame, bezprostredné vedenie. Potom dochádza k tomu, že keď je otec preč, deti vnímajú jeho neprítomnosť ako uvoľnenie autority v rodine a neposlúchajú matku, pretože si vždy môžu nahovárať, že by otec s tým či oným nesúhlasil, a oni teda majú právo povedať matke „nie“. Tým sa rozpadá podstatná jednota vo vedení rodiny, pretože manžel a manželka nekonajú ako jeden. Manžel by mal vstupovať do právomocí manželky jedine vo vážnych prípadoch. Musí mať úctu k autorite matky, pretože aj ona je ustanovená Bohom.

Aj keď je pravda, že právomoc manželky je podriadená právomoci manželovej, má ona vlastnú autoritu, ktorá sa neodvodzuje od manžela, ale od Boha. To vyplýva z prirodzeného zákona, pretože deti majú prirodzený sklon poslúchať nielen otca, ale aj matku, aj keď poslušnosť prislúcha v prvom rade otcovi.¹⁶

Keď manžel bez dostatočného dôvodu narušá právomoci manželky, potom hrozí, že manželke znechutí starostlivosť o deti, ktorá vyplýva z jej prirodzeného sklonu, a navyše to môže viesť k vzájomnému odcudzeniu manželov. Zatiaľ čo keď manžel potvrdzuje manželkinu autoritu viesť deti, naplňa tým rád

zamýšľaný Bohom a v domácnosti tak zavládne pokoj, ktorý napomáha stálosti poriadku. Ba čo viac, ak deti vidia, že rodičia sú v myslení aj srdci zajedno a vzájomne spolupracujú, ľahšie pochopia skutočný význam autority, a to nielen v rodine. Ľahšie sa autorite podrobia a budú jej prejavovať úctu.

Manžel ďalej oslabuje vlastnú autoritu tým, že nerešpektuje postavenie manželky. Rola manželky spočíva v povinnosti udržiavať a občas viesť domácnosť. Keďže manžel obvykle počas dňa pracuje, nemôže sa udržiavaniu domácnosti venovať, a tak Boh ustanovil „úrad“ manželky. Preto je pre manželku prirodzenejšie rozhodovať o usporiadaní a zariadení domácnosti. Aj keď má muž posledné slovo, mali by byť tieto veci ponechané na manželke, pretože je to ona, kto upratuje, stará sa o domácnosť, aby čo najlepšie vyhovovala výchove detí a manželovmu odpočinku. Muži často zľahčujú prácu manželky alebo sa sťažujú na usporiadanie domácnosti, čo môže vyvolať zbytočné hádky.¹⁷ Následkom toho manželka menej poslúcha manžela alebo sa ním snaží manipulovať, pretože chce nejakú vec do domácnosti alebo si praje, aby do niektorých vecí zasahoval. A tak hľadá, ako by nad svojím manželom získala prevahu, čím sa manžel stáva nepriamou príčinou straty vlastnej autority.

S postavením manželky súvisí tiež ďalšia úloha, a tou je pomoc manželovi. V knihe Genezis čítame, že „pomocnicu však seberovnú Adam nenachádzal“¹⁸, čo teológovia vždy vykládali v tom zmysle, že žena bola stvorená pre muža. A z toho pramení, že poslaním ženy je slúžiť manželovi, keďže je hlavou domácnosti. Slúžiť nie ako otrokyňa, podradný človek alebo zviera, ale ako niekto, kto si zasluhuje mužovu dôveru a vďačnosť, lebo je telom z jeho tela. Sv. Tomáš poznamenáva, že keď vám niekto prejaví dobrodenie, ste mu povinní byť vďační.¹⁹ To znamená, že manželke, ktorá sa stará o domácnosť a varí, náleží zo strany manžela vďačnosť, nie znevažovanie alebo neúcta.²⁰ Ak zabúda prejavovať manželke vďačnosť, znevažuje jej postavenie a rolu, ktorú jej zveril Boh; krátko povedané – hreší.

Každý to asi pozná: keď pre niekoho niečo urobíme a on si to neváži, strácame potom chuť pokračovať v práci a náklonnosti k dotýčnej osobe, čo môže občas prerásť v nenávisť, pokiaľ máme dojem, že nami druhý pohŕda a pozerá na nás zhora. Manželka potom neznáša manžela alebo mu nedôveruje, a tak sa mu ani nechce podriaďovať. Z tohto pohľadu má manžel povinnosť prejavovať manželke náležitú vďaku a úctu k jej postaveniu, aby si uchoval svoju vlastnú autoritu. Pokiaľ sa manželka odmieta manželovi podriaďiť, pretože je k nej neciteľný či neúctivý, alebo ju dokonca týra, či už fyzicky alebo psychicky, potom je to len jeho chyba. Manželovo právo riadiť rodinu teda môže utrpieť rany jeho vlastnou rukou.

Keďže je právo vládnuť, rovnako ako všetky práva, zverené tvorovi, žiadne z nich nie je absolútne, takže je možné, aby otec o toto svoje právo prišiel, a to nielen dočasne, ale aj trvalo, napr. pokiaľ predstavuje závažné nebezpečenstvo pre duchovné a hmotné dobro detí. Ale rovnako ako pri iných prirodzených právach, po pominutí prekážky, ktorá bráni výkonu práv, manžel svoje právo opätovne nadobúda. Pokiaľ manžel nie je schopný plniť časť úloh súvisiacich s riadením rodiny, má sa ich ujať manželka. Tu opäť vidíme múdrosť slov pápeža Pia XI.:

„Táto poslušnosť manželky k mužovi, pokiaľ sa týka stupňa a spôsobu, môže byť rôzna podľa rôznych pomerov osobných, miestnych a časových; dokonca keby muž neplnil svoju úlohu, je pre manželku povinnosťou, aby ho nahradila v riadení rodiny.“²¹

Jedine v prípade nedostatku na manželovej strane je prípustné, aby manželka prevzala časť zodpovednosti, ktorá je za normálnych okolností vyhradená manželovi. Nedostatkom nemusí byť nutne mienená mravná vada, ale napr. aj to, keď manžel odíde bojovať alebo zomrie. Všimnime si, že sa jedná o nedostatok, ktorý manželovi bráni plniť jeho rolu, nech už sú to dôvody fyzickej alebo mravnej povahy. Som už svedníkom veľmi dlho a všimol som si, že ženy často využívajú aj ten najmenší mravný nedostatok na strane manžela ako zámienku k tomu, aby si mohli odkrojiť z jeho právomocí.

K prevzatiu právomocí musí ale byť závažný dôvod, ktorým rozhodne nie je to, že si neupratuje ponožky alebo, že sa špára v zuboch. Avšak na druhej strane platí, že mužovi ako hlave rodiny bola zverená veľká zodpovednosť, z ktorej bude raz pred Bohom skladať účty. Pokiaľ zlyhá, zaplatí viac ako jeho manželka. Z tohto pohľadu je pre ženu ľahšie spasiť svoju dušu ako pre muža, pretože dedičný hriech muža občas zvädza k tomu, aby si svoju náročnú úlohu uľahčoval alebo ju zanedbával. Pokiaľ neplní svoje povinnosti, je to preto, že podľahol svojmu egu, ktoré sa chce vyhnúť ťažkostiam. Ale tiež ženy sú zasiahnuté dedičným hriechom, a aj keď je ich prirodzeným sklonom hľadať istotu a ochranu, tak dedičný aj osobný hriech ich zvädza k tomu, aby zaistenie a ochranu odmietli a pokúsili sa prevziať vedúce postavenie.

Cnosť a necnosť

Cnosť zdokonaľuje prirodzené sklony. Ak muž, ktorý má prirodzený predpoklad k vedeniu, sklame, stane sa necnostným, nie však nutne zlým, ale zbabelým a slabošským. Cnostná žena bude hľadať muža, ktorý ju zaistí a ochráni, aby mohla jednať podľa prirodzeného zákona, tzn. cnostná manželka je tá, ktorá pomáha svojmu manželovi, aby mohol zaistiť a ochrániť rodinu tak, ako má. Len pýcha a egoizmus vedú manželku k tomu, aby sa usilovala o vedúce postavenie, len pýcha a egoizmus sú príčinou toho, že sa muž vzdáva svojej autority v prospech manželky. Aby muž išiel proti súčasnému prúdu, a dokonca niekedy aj proti nezriadeným túžbam manželky a bránil svoju autoritu, to vyžaduje skutočnú pokoru, pretože rozhodne nebude týmto svetom milovaný, ba možno ani svojou manželkou.

Muž sa má snažiť byť mierny, aby sa nenechal strhnúť k prehnaným reakciám a vždy vo vzťahu k manželke postupoval podľa zdravého rozumu. Pozemská a duchovná autorita rodičov je tu preto, aby pomáhala rásť v cnostiach manželovi, manželke aj deťom. Pokiaľ bude v našej spoločnosti vládnuť pýcha a egoizmus, tak bude zmietaná nezriadenými žiadosťami a nikdy v nej nezavládne pokoj pravej rodiny.

I. časť: <http://christianitas.sk/rodicovska-rola-a-vedenie-v-rodine/>

Prevzaté z www.sensustraditionis.org.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/kriza-otcovstva-a-feminizmus/>